

SULAR RÜYALARINI HEP BANA ANLATIR

Özge Korkmaz

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

GEÇMİŞ ZAMAN RÜYASI

Ne Onmadık Kulumuşum Dünyada / 11

Önüm Arkam Sağım Solum / 16

Mahkûmuma Gülümserken / 20

ŞİMDİ VE BURADA OLMANIN HÜZNÜ

Yitirilen Her Şey ve Yenidünyalar / 27

Muhatabını Bulmasın Diye Yazılmış Bir Öykü / 35

Üçüncü Gizil Şahıs / 40

Selvi Pastanesi / 47

PIÇILDAŞIN LEPELER

Motifüstü Güçler / 57

Hâristan / 63

Görmediği Yerlerin Aşinası / 69

Portakal Reçeli / 75

Medet Ey Hurma Çekirdeği / 82

Sular Rüyalarını Hep Bana Anlatır / 89

*Ana dilim, ses bayrağım, güzel ve nazlı Türkçeme;
bana tüm zenginliğini sunarak kendimi onda
ifade etme şansı verdiği için minnetle...*

GEÇMİŞ ZAMAN RÜYASI

NE ONMADIK KULUMUŞUM DÜNYADA

*Âzâde-ser kalırdım âsib-i derd ü gamdan
Ya dehre gelmeseydim ya aklım olmasaydı
Ziya Paşa*

Eğer biri çıkıp da anlatacaklarımı keskin muhayyilemin bir tecellisi sanırsa sakın ona itimat beslemeyiniz. Zira hakikatin faniler tarafından tekzip edilmek gibi bir âdeti vardır, itibar etmeyiniz.

Evvela bu dergâha gelişimden beri nice vakit geçti, doğrusu senesini kestiremem. Kimi demde iki yıl diyecek gibi olurum kimi demde yirmi yıl gibi. Aylar aklımda kalmaz oldu lakin güneş tepemde ışıldar epeydir. Yaz geldi çoktandır, hatta gitmeye niyetlidir. Baştabip yanımdan ağır ağır geçerken sormak gelir içimden, sonra vazgeçerim. Zira ona da pek güvenim yoktur. Ne vakit aklıma olan itimadımı yitirdim, o vakit insanların tamamından da ümidimi kestim. Neyse, dedim ya, epey oldu ben bu dergâha gireli. Nedendir bilmem, bugün kırk yıl geçmiş gibi hissederim, yarın dört yıl gibi gelir belki.

Musiki heyeti bugün teşrif etmedi. Bu yüzden içimde bir garabet var. Muhtemeldir ki yarın gelirler. Zaten onlar geldiklerinde biz içeride, yüksek kubbeye örtülü mermer döşeli salonun orta yerindeki şadırvanın çevresinde toplarız. Musiki başlayınca, şadırvanın suları sanki kubbeye degecekmiş gibi yükselir, biz de büyük bir hayranlıkla bakarız. Burada, avluda da akar sular.

Bazen öyle yükselirler ki sanki semaya varıp oradan yıldırım gibi aşağı savrulurlar. Bu aralar ben de aynı öyle savrulurum. Bazen hatırıma geçmişten akisler düşer; validem vardı, peder vardı, güzel mi güzel hemşirem vardı. Sonra onu istemeye bir er geldi, nikâhlısı oldu. Ol kişiyi bazen hatırlarım, bana müşerref olur. Bazen de hatırıma uğramaz, ismini dahi bilmem gayrı. Evvelce sepet örerdim ben, hâlâ da elim ondan geri durmaz. En büyük maharetim, yadigâr-ı sanatım budur. Çarşı içinde bir dükkânım vardı, bak o hafızamda ne güzel durur. Amma velakin, aklımda da hep şu sual olur: Sonraları ben niçin bu makama getirildim?

Şşşş... Dinle... Akan sular bir sır fısıldar sanki, şşş... Sus hele, dinle. Bazen öyle gelir ki bana, sular benimle kelimeler eyler. Sen işitmez misin? Ben işitirim, üstelik cevapsız da bırakmam, öylesi edebe mugayir olur. Lakin cevabım bitince gelirler, alıp beni içeri götürürler. Sebebini bilmem. Şayet susmamı isterlerse, ben sükût hâlinde dahi içimden konuşurum.

Buraya ilk gelişim hâlâ dün gibi hatırımdadır. Kapısında şöyle yazardı: “Halkın sığınağı Sultan Bayezid Han, bu müesseseyi elemeleri def eylemek için inşa ettirdi. Burası marazların şifa yurdudur.” Lakin benim derdim neydi? Bilmezdim. Şifası burada mıydı? Onu da bilmezdim. Hasta mıydım? Onu hiç bilmezdim. Bildiğim yegâne şey hemşirem ile soluk yüzlü erinin beni buraya getirdiğidir. Onlar emindir ki bu yer bana devadır lakin ben emin değildim. Zaten o heriften de gönlüm hoş değildi. Validemi peder elimden aldı, hemşiremi de o. Bana şifa olacak iki hatunun rahmetinden mahrum kıldılar beni, şimdi buradan şifa beklerler. Keşke insanoğlu pek bilmekten vazgeçse de her şeyi tek bilene havale etse. Ah!

Geldiğim günden beri hep kamışlarla meşgulüm. Bir sürü sepet örerim burada, ördükçe tabiplere veririm, onlar da satarlar herhâlde. Ben büyükleri sekiz, küçükleri beş akçeden satardım, acep onlar kaçtan satarlar? Birini de padişahımız için ördüm geçen, en güzeli o oldu. Sonra Bevvap Hasan’a teslim ettim ki yerine ulaştırın. Belki memnun olur da ferman buyurur: “Gönderin artık sepetçiyi, o hasta değil usta bir zattır. Gitsin de çar-

şıda satsın sepetlerini, halk ondan mahrum kalmasın.” Demezse de canı sağ olsun yahu, padişaha gönül koyulur mu?

Burada bir de yarenlerim var, onlar da elbet boş durmazlar. Bak, şu kır saçlı olan halıcı imiş eskiden, dükkânı yanmazdan evvel. O da şimdi burada ceylan desenli kilimler dokur, bana da hediye etti geçen. Pek beğendiğim için kullanmam, saklarım. Ben de ona büyükçe bir sepet öreceğim yakında. Belki içine iplerini koyar, ceylanlar gizlice oynarlar orada.

Geldi işte yine! Hep böyle olur. Aniden, beklenmedik vakitlerde gelip içimi kemirir. “Şeytan!” derdi eskiden bizim civardakiler, “Şeytan tarafından ruhu kabz edilmiş zavallının...” Lakin bunu sadece komşular söylerdi, buradakilerden hiç duymadım. Her ne ise o benimle döğüşür, ben de onunla. Kafamı iki elimin arasına alıp vururum ölsün diye. Peder çok vurduğu için validem ölmüştü çünkü benim. Ben de böyle yaparsam ölür derim ama bir türlü ölmez. Uyumaya çalışırken, helaya giderken, avluda otururken; her zaman, her yerde gelip kafamın içine yerleşir. Ben duymak istemedikçe bir şeyler söyler. “Niye doğdun?” der, “Ne için yaşarsın, bu cihanda neye yararsın?” der. “Öldür kendini!” der. O vakit ben de derim ki, “O zaman yanarım cehennemde, Cenabıhak kendini öldürenleri sevmez.”

“Allah yok.” der, “Cehennem yok.” der, “Sen bile yoksun bre gafil!” der. O vakit daha hiddetle vururum; sussun diye, bitsin diye, ölsün diye. Bazen susar ama hiç ölmez.

Evvelki gün ben yine avludayken hiç olmayacak bir vakitte geldi. Çamaşırvhanenin sağındaki eyvanda oturmuş gelen gideni seyredirdim. Önümden bir adam geçti, sedyede yatar. Tabipler hızlıca götürdüler onu. Adam acılar içinde iniler de iniler. Ayağı parçalanmış, kemiği ta dışarıdan görünür olmuş. Külliye inşaatında çalışan bir ameleymiş, o aşağıdayken yukarıda çalışanlardan biri ayağına taş düşürmüştü meğer. Arkasından seğirterek tabiplere yetişmeye çalışan zayıf, kasîrû'l-kâme öyle dedi. Telaştan, korkudan iyice küçülmüş sanki avuç içine sığacak kadar olmuş. Uzaktan izledim onları ama içim kan görünce bir hoş oldu. İstifra edeceğim diye korktum. Sonra validem geldi aklıma.

Onu son gördüğümde o da böyle, yerde, kanlar içinde... Fena bir ağrı yokladı başımı ya, sonra o geldi işte yine. “Öldür kendini!” dedi bana. “Ne duruyorsun hâlâ öldürsene kendini. Senin bu cihanda yaşamanın ne manası, kime ne faydası var? Katlin vaciptir senin.” Susturmaya çalıştım onu, duymamaya çalıştım. En son kafamı eyvanın duvarlarına vurduğumu hatırlarım, sonrasını hatırlamam. Uyandığımda odadaydım. Buhuri yine elinde tüt-süyle gelmiş, odanın içinde gezdirir. Bu kokuyu severim, odadan hiç çıkmadığım günlerde akşam olduğunu bu kokuyu duyunca anlarım. Çünkü bu emektar, sabah başka akşam başka bir buhur yakıp tüm darüşşifayı bizim için rayihalandırır.

Beni buraya hemşirem ile eri getirmişti. Kimsem kalmadığı için onların hanesinde ikamet etmeye başlamıştım. Bu hâlleri bu denli selasetle hatırlayışım beni hâlâ hayrete düşürür. Hâlbuki senelerce unutmak için çabaladım. Rivayet olunur ki kendimi bir defa yakmağa teşebbüs etmişim, buradaki tabipler fısıltıyla konuşurken kulak misafiri olup işittim. Lakin bu vakıayı hatırlım hiç kabul etmez. Hemşirem ile eri, beni buraya getirdiklerinde bu mekân henüz inşa edilmişti. Tarih-i hicriyle sekiz yüz doksan üçün baharıydı. Şimdi sene kaçtır, hiç bilmem. Tabip geldiğinde sual eyleyelim.

Sordum. “Sekiz yüz doksan altı.” dedi. Demek üç yıl geçmiş bu dergâha ayak bastığım günden beri. Ne kadar da azmış, yaşarken bana hiç öyle gelmedi. Demek üç senedir def edememişim, o hâlâ sinemde mevcut, hâlâ sağ ve dipdiri. Yine gelip, göğüs kafesimi sıkıştırıp; beni nefessiz, gözlerimi fersiz bırakabilir. Aklıma dadanır, nice abes vesveseyi daha oraya atıp kaçverir. Ne zamandır bu hâldeyim vallahi bilmem. Evvelden yalnızca sepet örerdim; aklım bunlara meyletmezdi. Validem hayattaydı, peder de vardı. Hemşirem dahi hâlâ hanemizdeydi. O vakitler ben de onlar gibi buranın haricindeydim... Lakin sonra birden bir şey oldu. Hepsi bir bir etrafımdan kayboldu. Ben yalnız kalınca, o illet gelip kafamın içinde, fikrimde yer tuttu. Ve nihayet buraya düştü işte yolum.

Burada bazı günler keyfim pek âlâ. Padişah, on hanende ile

sazende tayin etmiş bizim için. Üçü hanende, biri neyzen, biri kemancı, biri musikârcı, biri santurcu, biri çengi, biri çenk santurcu, biri udcu olup haftada üç kez gelerek bizlere musiki icra ederler. Sabahleyin hüseyini makamından, ikinci vakti buselik makamından, akşamları ise zengüle makamından çalarlar. Çalmaya başlamadan evvel kendi aralarında muhabbet ederlerken dinlerim onları, oradan aşınayım isimlere. Padişah hazretleri biz naçiz kullarına inayetle nazar kılar, sefa sürelim ister. Anlaşılan o ki âcizane ördüğüm sepetler ulaşmış eline.

Musikişinaslar bugün de gelmedi. Dünden beri onları beklerdim oysa, meğer boşa beklemişim. Bevvap Hasan'a sual ettim, padişah hazretleri bugün başka menzilde musiki icra etmelerini buyurmuş. Yarın geleceklermiş, öyle söyledi. Ne yapmalı şimdi? Oturup bir de yarını mı beklemeli? Madem gelemeyeceklerdi neden haber edilmedi, beklemek hoş bir şey mi zannederler? Musiki olmayınca ben onunla daha çok cebelleşmek zorunda kalırım. İşte bak yine geldi. Sus artık! Birabbinnâs. Sus! Melikinnâs. Sus! İlâhinnâs. Sus! Ya Rab kalbim sana emanet, kurtar onun elinden ne olur!

Gözümü açtığımda buhuri yoktu odada. Kır saçlı halıcı ve sepet kamışlarım da. Hatırımda kalan son şey avluda olduğum ve bir kimsenin beni tutarak “Derhâl tecrit edilsin!” dediği idi. Lakin kim olduğunu bir türlü çıkaramam şimdi. Bugün musikiciler gelecekti. Bu hatırıma düşünce hemen şadırvanlı salona gitmek için doğruldum. Lakin bileklerimden bir şey tutar oldu, kalkacakken yeniden oturdum. Gözümün üstüne sarkmış beyaz bez parçasına da bir mana bulamadım. Yine kim bilir, ne vaki oldu. Tabip gelsin de sual eyleyeyim, hâlimi bir ben mi unuturum?

ÖNÜM ARKAM SAĞIM SOLUM

*İçimde çürümüş şeylerden bir sepet
Koşsam dizlerim yorulur
Koşmasam ölümlüyüm
Hasan Bozdaş*

Soğuk

Gökyüzü ilk kez bu kadar bulanık ve hıncını benden almaya çalışıyor. Nefes diye içime çektiğim havayı da günlerce beklemiş bayat bir ekmeğin sertliğiyle saplıyor göğsüme. Yutkununca boğazımdan geçmemesi için bir hayli emek sarf etmiş gibi. Oysa alacaklı olan o değil, benim. Odamın karanlığına beni hapsettiği her günden.

İnsanın böyle bir yerde iyileşmesi nasıl beklenir? Duvarlarından soğuk bir nefes üfleniyor enseme. Her bölümü aynı, her yer fazla nizami. Bordo fonun üzerine altın sarısı ile yazılmış yazılar, asker düzeni. Çürük yumurta kokusu geliyor burnuma onlara baktıkça. Hele şu duvarlar! Burayı komple yıksalar; bu basık tavanlı odaları, eski demir kapıları, gri ve soğuk duvarları, yine de o ruhu buradan söküp atamazlarmış gibi. Çürük bir zihniyetin kokusunu yok etmeye kimin gücü yetebilir?

Akşamüstü

Annemi hatırlıyorum yine bir akşamüstü. Beni ilk görmeye geldiğinde de akşamüstüydü. Odaya girdiğinde önce iki eliyle sıkı sıkı tuttuğu çantası, sonra siyahını bir bir yitirmiş olan saçları görüldü. Eşarby boynunda işlevinden habersiz, bir düğüm düşmesini engellesin diye atılmışken üstelik, annemin gözlerinin benim için gülmesini bekleyemezdim ama gülüyordu. “Yavrum

benim, iyi olacaksın.” diyordu. Eli yüzüme her değdiğinde acılarım dinliyordu. Sancılarımın yerini, yüzümden kalbime doğru akan bir sıcaklık alıyordu.

Keşke seni daha çok görebilsem anne. Bu sohyada değil de senin dizinde iyileşmeyi beklesem. Ne kadar aciz olduğumu görmüyor musun? Kim bilir ne çok sevinmiştin ben ilk adımlarımı atarken ve sana ilk kez anne dediğimi duyarken. Şimdi narkozun tesiri altında, üstelik sayıkladığım tek isim senin isminken ama bu kez adım dahi atamıyorken, hüznün de sevincin kadar büyük mü? Bu dünya senin ahlaraına şahit olmasın isterdim. Sizin verdığınız ilaçlar benim ne işime yarar söyleyin? Benim kalbim daha önce hiç attı mı böyle, annemi görmüş gibi?

Çürük

Askere gitmeden önce çürük raporu verilenlerden değilim. Ben sonradan çürüdüm. Önce bacağı, sonra aklım, sonra tüm düşünceler ve sonra... Sonrası bura işte. Onlar bacağı, kurtarmaya çalışıyordu en son, ben ruhumu. Kangren olan hangisi bana sorsunlar. Şarapnel parçası beni en az bacağımdan edebilir, en fazla yaşamımdan. Ama gördüklerim, yaşadıklarım, ölümüne şahit olduğum ruhlar, normalleştirilen düşünceler ve meşrulaştırılan davranışlar, gücü gücü yetene dünyasında gücü eline hiç alamamış olanlar. Benim tahribatım tüm bunların ortak eseri. Bir bacağı olmadan yaşayabilirim burada ama özgürlüğüm elimden alınmışken taburcu olsam bile nasıl, hem nereye kadar?

Annem de gelmiyor artık. Dört hafta oldu. İlk gelen hemşireye rica edip aratacağım.

Tekerlekli Sandalye

An itibariyle üç aydır buradayım. Dün ilk kez odam değişti. Burası yeni boşalmış, ondan. Az kullanılmış bir oda; az yaşanılmış, çok ölmüş içinde. Şimdi bir eksiğiz burada, aynı zamanda bir fazla. Yanı başımda duran tekerlekli sandalye yeni geldi. Bir demir yığını, birbirine kaynatılmış ve deri kumaşı yer yer yırtılmış dikişlerinden. Bilerek mi koymuşlar bunu yanıma hâlden anlasın diye? İlk kez camdan dışarı bakma ihtiyacı hissediyorum, çünkü yanımdakini görmek ızdırap veriyor. Pencereye

uzanıp açmak, tentürdiyot kokusunun tıkadığı genzime bu kez ben bir parça nefes saptamak istiyorum ama izin vermiyorlar, kolu sökmüşler. *Olur da sevinmeyelim diye aşağı bakarken düşmek yasak.* Neyse ki artık manzaram var, askerler ve insanlar. Gri bir gökyüzü ve rengini çaldığı duvarlar. Bir kadın, anneme benziyor, gençten zayıf bir oğlanın yanına oturmuş dizini sıvazlıyor. Onu gördükçe sanki benim dizime bir sancı giriyor. El alışkanlığı, kalkarken örtüsünü başına çekiyor ve bir asker dibinde bitiyor. “Hastane sınırları içindesin.” diyor yüksek ihtimalle çünkü kadın korkuyla indiriyor tekrar. Hastane sınırları içindesin!

Dünya, neresi senin sınırlarından uzak?

Haber

Yemeğimi getiren hasta bakıcı başka bir ihtiyacım olup olmadığını sorunca “Yok.” diyorum, “Teşekkür ederim.” Çıkıyor odadan ve hemen arkasından hemşire giriyor. Başımdaki serumla ilgilenir gibi yapıyor ama anlıyorum, yemeğim bitsin diye bekliyor. Ağzımı silip elimle tepsiyi itiyorum.

“Çok bir şey yememiştiniz, hâlsiz düşeceksiniz.”

“Canım istemiyor sağ olun.”

“Size bir haber vermem gerek.”

“Dinliyorum.”

“Hastane yönetimi iletmemi istedi. Anneniz sabaha karşı beş sularında vefat etmiş, başınız sağ olsun.”

Gözümün karardığını hatırlıyorum. İnsanın annesinin ölümü, bir başkasının ağzında ne de kolay cümle oluyor.

Gece

Acılar gece çözülür, diyor şair. İrinler gece akar, sancılar gece başlar ızdırap nöbetine. Bağırıyorum ve çığlıklarım işliyor bu soğuk duvarlara, yıllar sonra bir refakatçi beklerken hastasının başında, kafasını duvara dayadığında ardından sesimi duyacak kadar işliyor. Sonra narkoz ve uyutuyorlar. Artık düşünemem ve konuşamam. Düşünmemeli ve konuşmamalıyım. Tehlikeli olabilir ağzımdan çıkanlar. Kötülüklerini yüzlerine vurabilir buradakilerin. Gerçi kötülük, onların cenazelerinde çalan bir marş şimdi.

Dua

“Nasılsınız?” diyor başımda bir ses. Nasıl olmam gerektiği konusunda alternatif bir ruh hâli sunar gibi. “Nasıl olmamı beklerdiniz?” diye yanıtlıyorum. Muhatabım elbette cevabımla ilgilenmiyor. Ben de sorusunun zaten günlük bir rutinden ibaret olduğunu biliyorum. Kız mıyorum bu yüzden, onun işi bu. Her gün gelmek, tansiyonumu ölçmek, ilaçlarımı vermek, görünen yarama pansuman yapmak, elindeki dosyaya bir şeyler karalamak. Onun işi bu. Diğer hepsi gibi düşünmeden yaşamak ve bu azılı dünyada bir başına kalmamak için bana da biraz daha vakit yazmak. Yazma.

İçime döndüğümünden beri dışarıya küsum. Artık bakmıyorum da camdan. Dua ediyorum, ya beni öldür ya bu işkenceden kurtar. Kimsenin görmediğini bana da gösterme, onların bilmediklerini bana bildirme. Yükleme omzuma bu yükü, onların dünyasında bana tek başıma yer verme. Ben bu rüyadan uyanalı çok oldu, artık narkozun bile tesiri yok üzerimde. Biliyorum bir gün biteceğini, biliyorum burası bir geçiş yeri. Şimdiye kadar yürüdüğüm yetmiş olmalı ki bacağıma aldılar. Korkuyorum, şimdiye kadar düşündüğün de yetti diyecekler diye. Korktuğuma uğratma, ya beni al ya onları uyandır bu rüyadan.

Sobe

Duam kabul oluyor. “Nasılsınız?” diye soran kadın bugün ilk kez yıkıyor tabularını, cevap alamayınca “Beni duyuyor musunuz?” diye ekliyor. Duymuyorum. “Beyefendi beni görebiliyor musunuz?” Görmüyorum. Telaşla çıkıyor odadan, doktoru çağırmaya gidiyor. O çıkınca gözlerim, odanın içinde beton duvarlara çarparak birkaç tur atıyor. Bakışlarımı son manzaram olan, ne acı, beyaz tavan ve florasanda sabitliyor. Çocukluğumdan kalma bir cümle son kez beynimde yankı buluyor: Önüm, arkam, sağım, solum sobe. Saklanmayan ebe. Saklanmıyorum.

Oksijenin atmosferde oranı yüzde yirmi buçuk ve ciğerlerimin ondan alacak bir payı yok artık.

MAHKÛMUMA GÛLÛMSERKEN

*Cellat uyandı yatağında bir gece
"Tanrı'm" dedi, bu ne zor bilmece
Öldürdükçe çoğalıyor adamlar
Ben tükenmekteyim öldürdükçe
Ataol Behramoğlu*

Gecenin ağırlığından kurtulup sabaha vardım. Saat beşe geliyordu, ezan okununca anladım. Bir ürperti gibi geçti kulaklarımdan o sabah. Oysa ben bu vakitlere alışkındım. Uyuyamadığım üçüncü geceydi. Elimi, üstümde varla yok arası duran örtüye, örtüyü de divanın boş tarafına attım. Kafamı yastıktan kaldırmaya çalıştım ama bir şey bana engel oldu. Zihnim. Doluydu. Ben kalkmak istedikçe o, dibe, en dibe çekiyordu. Birkaç dakika süren anlaşmazlıktan sonra gücümü toplayıp sonunda doğruldum. Pencereyi açıp hava almak istediğimde gözüm karşı avluda duran saksıya takıldı. Ardından bir fesleğen kokusu genzimi tıkadı. Boğulacak gibi oldum. Neyin nesiydi ciğerlerimi patlatmak istercesine uygulanan bu basınç? Bir süre, kaburgam belki merhamet eder diye öylece durdum. Bir çift gözün etkisi altındaydım. Kucağındaki saksıya bakıyordu hâlâ, sanki karşımdaydı. Gülmeseydi keşke ya da ben görmeseydim öyle güldüğünü. Ertesi gün o gülüşü söndürdüğümü. Kafamı tekrar yastığa koydum ama gözlerimi kapatmadım.

Ben daha önce kaç kez yaptım bu işi, hiç saymadım. Üzüldüm mü peki? Belki ilk başlarda biraz. Sonraları sıradan ve rutinleşmiş bir iş gibi, yemek yemek, su içmek gibi, her gün

aynada kendine bir kez olsun bakmak gibi kolaylıkla bunu yapmaya devam ettim. İnsanların görmeye dayanamayacağı bir şeydi bu, benimse görmeden yapamayacağım. Bir çocuğum olsaydı şu hayatta, buna imkân verilseydi eğer böyle mi olurdu?

Bunu ilk kez dün sorguladım. Babası hapse düştüğünde görmüştüm onu. Üç yaşlarında var yok, çok güzel bir kız çocuğuydu. Annesiyle birlikte bir saksıya ektikleri fesleğeni getirdiler. Kendimi, uzakta, bir başıma oturmuş onları izlerken buldum. İri gözleri vardı. Sarı, dalgalı saçlarını iki yandan toplamışlar, üzerine ise şeker pembe bir elbise giydirmişlerdi. Öyle umut doluydu ki; onu gören her mahkûm, özgür olduğuna belki bir an olsun inanabilirdi. Saksıda top gibi, yemyeşil bir fesleğen. Eğilip kokluyordu onu sürekli. Minik beyaz çiçeklerini incecik duran baş parmağıyla işaret parmağının ucunda tutuyor, kendince seviyordu bir bebeği sever gibi. Babasını gördüğünde yüzünde oluşan o heyecanı hatırlıyorum. Bir de fesleğeni verdiğini. Yeni yeni konuşmaya başladığı belliydi. Anlatabildiği kadar anlatmaya çalışıyordu. Bir ara “Bizi çok özleyince elini ona sür baba.” dediğini duydum. Sonra annesine bakıp gülümsedi. Kadın, “Evimiz böyle kokuyor çünkü.” diyerek kızının hem cümlesine hem gülümsemesine karşılık verdi.

Küçük kız babasının kucağından hiç inmiyor, görüşemedikleri zaman içerisinde sanki dünyadaki bütün ilginç olaylar kendi başına gelmiş gibi anlatıyordu ona. Her gün pencerelerinin dibine gelen güvercinlere sofra bezinden topladığı ekmek kırıntılarını verdiğini, mahalleye bazen seyyar dönme dolapçının geldiğini, annesinin ona yeni bir bez bebek diktğini ve o bebeğe Oya ismini verdiğini, mahalle bakkalından aldığı horoz şekerini çok sevdiğini ve bunun gibi daha birçok şeyi art arda babasına sıralıyordu. O an, günlük hayatta bizim için sıradanlaşmış ne varsa hepsinin, bir çocuğun ağzından çıktığı vakit ne kadar kıymetli hadiseler hâline geldiğini fark ettim. Sonra olmaması gereken bir şey oldu. Sabahları uykunun en tatlı geldiği vakitlerde askerleri içtimaya çağıran bir çavuş gibi, gardiyanlar yersiz sesleri ile bağırmaya başladılar. Görüş saati bitti. Fesleğen verildi. “Yine